

TYÖVÄENLUOKAN YHTENÄISYYSRITYKSET

Kirj. Henrick

(Jäänyt Opistonumerosta)

TYÖVÄENLUOKAN yhtenäisyyspyrkimys on aikamme pulmallisimpia kysymyksiä. Siitä on puhuttu, ja kirjoitettu sekä kansallisia että kansainvälisiä ohjelmia ja laadittu suunnitelmia melkein siitä saakka kun yhteiskunnallinen talous muuttui tavaratuotannon perustalle. Tavaratuotannon tyypillisin piirre on siinä, että se asettaa ja järjestää tuottajat asemiin, missä jokainen heistä suorittaa määrätyn tehtävän toisten tarpeita tyydyttävässä prosessissa, aikomuksella siten tyydyttää omia tarpeitaan. Täten kasvaa jokaisen talouden aineellinen riippuvaisuus kaikista muista talouksista. Tuotantotapojen kehitys ei kuitenkaan tapahdu kaikkialla yhtä nopeasti, siellä ja täällä pistää vielä tänäkin päivänä toisten tuotantotapojen jätettä tavaratuotannon piiriin. Huomatuimmin se ilmenee maataloudessa. Sikäli mikäli pikkuviljelijä työskentelee välittömästi omaa tarvettaan varten, olipa hän sitten köyhä, tai kuinka kurja tahansa, ei hän taloudelliselta perusteeltaan ole samojen työväenluokan yhtenäisyyslakien alainen.

Kansainväliset Yhteispyrkimykset

TARKASTELESSAMME eri maiden työväenliikkeen historiaa ja työväen liikeistä muodosteltuja yhtymiä kansainvälisessä sekä kansallisessa muodossa, voimme varsin helposti huomata, että niiden epäonnistumisen suurimpana tekijänä on aina ollut kokoomuksen sisäinen ristiriita. Ne eivät ole milloinkaan rakentuneet puhtaasti niistä aineksista, joiden toimintulo riippuu työvoimansa myynnistä. On poikettu aina Marxin antamien määritelmien taloudelliseita perustalta ja mikä merkillisintä, se on tehty "marxilaisen maailmankatsomuksen" valossa.

Ensimmäinen Kansainvälinen

Ensimmäisen Kansainvälisen (Internationalen) perustava kokous pidettiin 28 p. syysk., 1864, Martin Hallissa, Lontoossa. Läsnä oli asianharrastajia kuudesta seitsemästä eri maasta. Tätä kokousta pidetään Internationalen syntymän aiheuttajana. Kokouksessa päästiin yhteisymmärrykseen siitä, että aletaan järjestämään työtätekevää ainesta kansainvälisesti. Mutta uusi järjestö ei ollut vielä kunnollisesti syntynytäkään, kun sisälliset erimielisyydet alkoivat sitä järkyttämään, johtuen ne siitä, että järjestöön sulatettiin tavalla tai toisella ihmisiä ja niistä muodostettuja ryhmiä, joilla oli mitä erilaisemmat edut ja yhteiskun-

takäsitteet. Voimakkaimpina suuntina esiintyi anarkistinen, utopistinen ja sosialistinen suunta. Lisäksi pikkuporvariluokan etujen ja käsitteiden edistäjät. Historia ensimmäisen Kansainvälisen kaikista kongresseista osoittaa, että suuntataistelu on ollut ankaraa vuosien 1864 ja 1872 välisellä ajalla. Riitojen seurauksista järjestö viimeksi mainittuna vuotena oli hajoamispisteessä. Näin ollen kutsui pääneuvosto Internationalen ratkaisevan kongressin Haagiin 2—7 p. syysk., 1872. Tämä myrskyinen kongressi päättyi sillä tavoin, että pikkuporvarillinen aines erotettiin järjestöstä. Erotettujen ja eronneiden vaikutus järjestön orgaaniselta puolen katsottuna oli suuri ja liiton pirstaleiksi repivä. Marxin antaman nimen mukaan tuli mainitusta järjestöstä "siipirikko"; tämän siipirikon liiton pääneuvoston asemapaikaksi määrättiin New York, Amerika. Sen jälkeen ensimmäisen Kansainvälisen toiminnasta ei historia mainitse sanottavasti mitään.

Toinen Kansainvälinen

Vuonna 1889 perustettiin Pariisiin toinen Internationalenale, joka alkoi jatkamaan niitä pyrkimyksiä, mitkä jäivät ensimmäiseltä Kansainväliseltä pikku alotteluihin sen riitaisuuksien ja erimielisyyksien seurauksista. Toisen Kansainvälisen ohjelmistoon edellisen lisäksi liitettiin monta vallankumouksellista määritelmää. Mutta perusteeltaan

— ja vieläpä lisääkin — jotka ovat olleet heidän nimissään missä muodossa tahansa.

Heidän etujensa mukaista on säilyttää yksityisomistus oikeus. Mutta palkkatyöläisen maailmankatsomus on vastakkainen. Meille ei ole mitään hyötyä omistaa jotakuta koneen osaa, vaan meidän pyrkimyksemme on saada kaikki laitokset palvelemaan koko yhteiskuntaa eikä hyödyttämään jotakuta yksilöä.

Ne käsitteet, että pyritään sovittamaan yhteen aineksia, joilla on mitä ristiriitaisemmat yhteiskunnalliset pyrkimykset, ovat vieraita ja todelliselle työväenliikkeelle kelpaamattomia, tehtäköön sitä kommunismin tai minkä nimen varjossa tahansa. Ja jos jonkun maan yhteiskunnallisen elämän eteenpäin vieminen edellyttää sen, että katsotaan voitavan sovittaa yhteen "eri asteella olevat proletaarit," niin johdonmukaisesti sellaisia käsitteitä ei voida asettaa eittämättöminä määräyksinä kansainvälisen työväenliikkeen ohjelmistoon ja sen kautta määrätä ne käytäntöön otettaviksi seliaisissakin maissa, joissa yhteiskuntataloudellisen elämän eteenpäin vieminen riippuu suorastaan palkkatyöväenluokasta.

Kommunistisen Internationalen yhteyteen perustettiin Punainen Taloudellinen Kansainvälinen, joka jäsenmäärältään kohosi huimaavan nopeasti. Kohta sen perustamisen jälkeen virallisten raporttien mukaan ilmoitettiin sen jäsenmäärän olevan 17 miljoonaa. Tosin ei siihen aikaan oltu kovinkaan tarkkoja numeroita tehtäessä, se oli enemmän summakauppaa. Samaa tapaa käytettiin myöskin järjestöön jäsenistön liittäminen kanssa. Liitettiin sellaisia järjestöjä liittoon, joista ei tiedetty sanottavasti mitään.

Punaisesta Kansainvälisestä puhuttiin ja kirjoitettiin paljon sen alkuaikoina. Mutta nyt se on unhoitettu melkein kokonaan. Suurin ja huomiota herättävin muisto meillä tuosta liikkeestä historian palstoilla on ne mainitut 17 miljoonaa jäsentä. Taloudellisen Kansainvälisen toiminta tuhkautettiin heti alkuunsa asettamalla se kommunistisen kominterin holhouksen alaiseksi. Tehtiin jyrkät määritelmät miten se saa toimia ja miten ei, ja mitenkä siihen kuuluvat kansalliset järjestöt kusakin maassa saavat järjestää työläisiä ja miten ei. Sellaiset järjestöt, jotka eivät summamutikassa alistuneet määräysten alaiseksi tuomittiin korpeen kuolemaan. Mutta tuomioita julistettaissa hukutettiin pääorganikin, niin loistavat ovat "valankumouksellisen kominterin" määräyksien tu-

lokset Punaisen Taloudellisen Kansainvälisen suhteen.

Olemme käsitelleet lyhyesti edellä mainittujen kansainvälisten, työläisten yhtenäispyrkimysten syntymisiä ja niitä yhteiskunnallisia tilanteita, joiden vaikutelmista ne ovat syntyneet, aikansa eläneet, toimineet ja rappeutuneet. Kaikissa liikkeissä erimielisyydet ovat jatkuneet niin suuressa mitassa, että ne ovat vaikuttaneet hajoittavasti.

Ensimmäinen Kansainvälinen syntyi aikakaudella jolloin Saksan työväenliikkeessä oli mitä ankarimmat suuntariidat. Lassalle aseenkantajineen taisteli lujasti altoporvarillisen käsitteen puolesta, mutta ehdottomasti työväenliikkeen nimessä. Marx ja hänen seuralaisensa pyrkivät rakentamaan tinkiäntömmästä työväenliikettä selvälle luokkaetukysymysten pohjalle. Saksan työväenliike niinä aikoina jakaantui pääasiallisesti kahteen ryhmään: Lassallen ja marxilaiseen. Näitä ryhmiä koitettiin sovittaa yhteen, mutta siinä ei onnistuttu. Marxin aatteiden tulkitsijat seisovivat horjumattomina periaatteidensa takana. Heidän tiukkaa perääntämättömyytään kuvaa eräs Liebnecin lause, jonka hän antoi puheessaan tulkittessaan Marxin ajatusta sovitteluun nähden. "Neuvotella voidaan vain siellä, missä on olemassa YHTEINEN POHJA. Periaatteellisten vastustajain kanssa neuvottelemisen merkitsee periaatteen uhraamista. Periaatteita ei voida jakaa, ne täytyy joko säilyttää kokonaan, tai uhrata kokonaan."

Näin tiukoilla periaatteilla kun joudutaan yhteistoimintaan sellaisissa liikkeissä, joissa on olemassa useammanlaisia pohjia tai etukysymyksiä, niin sovitteluun käy mahdottomaksi. Ensimmäiseen Kansainväliseen oli yhdistettynä Saksasta molemmat edellä mainitut ryhmät ja niiden lisäksi saman luontoisia, tai oikeammin sanottuna, kummankin suunnan kannatajia toisista maista, joiden yhteentörmäys jatkui niin kauan kun ensimmäinen Kansainvälinen oli revitty pirstaleiksi. Vuonna 1875 saatiin Saksassa Lassallen ja Marxin suunnat yhdistetyksi ehdolla, että "yhteistä ohjelmaa laadittaissa tehtiin lassalleilaisille melkoisia myönnytyksiä." Yhdistämisen johdosta lausui Marx yksityiskirjeessään, joka oli täynnä ankaria vihanpurkauksia Lassallea vastaan, hyökkäsi sen kimppuun purevan arvostelunsa kaikella voimalla. "Jos Saksan työväenpuolue omaksui tämän ohjelman, niin se osoitti, etteivät sosialistiset ihanteet olleet siihen tunkeneet vielä nahkaa syvemälle."

Saksan työväenliikkeen historia osoittaa meille selvästi, mitenikä on mahdollista saada yhteistoiminta syntymään pikkuporvariin omistavaan luokkaan kuluvaan aineen kanssa. Yhtyminen on saatu aikaan ja edelleenkin saadaan vaan siten, että myönnetään heille heidän etujensa mukaisia oikeuksia. Siitä huolimatta vaikka koko työväenliikkeen historia osoittaa meille kuinka turmiollista on ollut työväenliikkeelle yhdistää siihen aineksia, jotka kuuluvat omistavaan luokkaan, pyritään sitä edelleenkin jatkamaan niin kansallisessa kuin kansainvälisessäkin mittakaavassa. Ja niitä työväen järjestöjä ja henkilöitä, joiden pyrkimyksenä on ollut ja edelleenkin on rakentaa työväenliike luokkaetukysymysten pohjalle, on arvosteltu ja ivattu mitä ilkeämmässä muodossa. Annetaanpa historian puhua mitenikä lassallelaisten taholta, sen jälkeen kun yhtyminen saatiin Saksassa aikaan, arvosteltiin sekä ivattiin Marxin teorioita ja hänen käsitystään sovitteluun. "Uskonto oli paljasta humpuukia, jonka petturit olivat keksineet narreja peijatakseen; isänmaallisuus oli verho rosvoamisen ja murhan peittämiseksi; avioliitto valtion järjestämä prostitutioidenlaitos; tiede rahalla ostettava lutka kansan kavalluksen palveluksessa; koulu tyhmentämislaitos, joka palveli vapauden vastustajia; valtiopäivämiehet joukko junkkareita, luopioita ja noljia, jotka hypelivät kuin tanssinuket oikeutta ja ihmisiä halveksivan valtiolaitoksen pilämän langan päässä; sanomalehdistö pelkkä turmeluksen ja lahjonnan matelijasakki."

Kukaan lukijoista ei varmaankaan usko, että Marxilla on ollut sellaiset käsitteet kaikkiin niihin kysymyksiin joista edellä mainitsimme. Paljon kuitenkin käytetään saman luontoista arvostelua ja ivausta vielä tänäkin päivänä, johtuen samoista syistä mistä se kohdistettiin Marxia vastaan. Kommunismineen Kansainvälinen on tuominut kaikki ne järjestöt vastavallankumouksellisiksi ja kapitalistiluokan käytyreiksi, jotka ovat rakenteeltaan ja kokoomukseltaan koottu puhtaasti työväenluokkaan kuuluvista aineksista. Itse he kantavat vallankumouksellisten Marxin ajatusten tulkitsijain nimeä, huolimatta siitä vaikka he toimivatkin käsitkädessä niitten aineksien kanssa, jotka Marxin määritelmien mukaan ovat vieraita työväenliikkeelle. Kaikki edellämäin mainitut kansainväliset työläisten yhtenäisyyspyrkimykset ovat epäonnistuneet niiden kokemusten sisäisten ristiriitain tähden, sen meille historia osoittaa. Täten voimme tehdä sellaisen johtopäätöksen, että todellista palk-

katyväenluokan kansainvälistä yhtenäisyysliikettä ei ole vielä perustettukaan.

Todellinen Yhtenäisyyden Pohja

Se tavaralaji, joka taloustieteellistä termiä käyttäen tunnetaan työvoimatavarana, on luonteeltaan ja taloudelliselta asemaltaan ainut työväenluokkaliikkeen yhtenäisyydelle eduellinen raaka-aine. Kuitenkaan tätä tärkeintä onnistumisen seikkaa ei ole vielä tähän mennessä voitu tai onnistuttu seuraamaan. Ensimmäinen ja osittain vielä toinenkin kansainvälinen yhtenäisyysyritys syntyi aikoina, jolloin vielä todellisen työläisaineksen omintakeinen alotekyky oli heikko ja sen vuoksi luottamus sekalaisten aineiden numerolliseen suuruuteen, liukaskielisten politikoitsijoiden johtoon sekä heidän laatimiinsa ristiriitoja sovittaviin ohjelmiin oli sitä suurempi. Erittäin kuvaava on I. W. W. liiton edustajan, F. W. Heslewoodin antama lausunto, Stuttgartin kongressista, elok. 18 p., 1907. Hän selittää raportissaan seuraavaa: "Täällä on hyvin harvoja työläisiä. Suurin enemmistö edustajista on professoreja, lakimiehiä, tohtoreita, (Lääke sekä jumaluustieteen alalta) parlamentinjäseniä, auktoriteetteja, intellikenttiä eri aloilta, jotka ovat viime vuosina tulleet lukuisiksi sosialistisessa liikkeessä. Sangan suuri osa heistä olisi kykeneviä lihaviin miesten kilpailuihin, laatuun mihin tahansa."

Tämä lausunto, kaikessa lyhykäisyydessään, on riittävä todistus siitä, miksi työväenluokan, niin kansalliset kuin kansainvälisetkin yhtenäisyysuunnitelmat tähän saakka ovat aina epäonnistuneet.

Todellisen yhtenäisyyden perusta on tuotanto ja vallitseva jakojärjestelmä. Siellä erilaiset työläiset järjestetään ja yhdistetään tekeillä olevan tuotteen ympärille tarkasti määritellyn työnjaon perustalla. Siten syntyy suuret työyhtymät, jotka muodostuvat tuhansista, joskus sadoistatuhansista työläisistä. Tässä työprosessissa katoaa heidän yksilöllisyytensä, riippumattomuutensa; täten tuotanto on muuttunut ja yhä edelleen muuttuu perusteiltaan yhteiskunnalliseksi järjestelmäksi. Tältä pohjalta syntyvä yhtenäisyys on teollisen elämän luoma perusta palkkatyöväenluokan kansainväliselle.

Industrial Workers of the World (Maailman Teollisuustyöläisten Liitto) on ainoa, joka on rakenteeltaan, perusteiltaan ja kokoomukseltaan teollisen elämän kehityksen mukainen, toisin sanottuna tuotannollisen elämän kehittyneisyys on I. W. W. liiton äiti. I. W. W. liitto on järjestö, jossa ei

Kalastus Ravintoainetuotantona

Kirj. Kalastaja

(Jatkoa edelliseen numeroon)

KALOJEN valmistus ravinnoksi suoritetaan monella eri tavalla. Suomessa yleisemmin käytetty tapa on suolaaminen. Esim. silakat suolataan ensin tiinuihin ja sitten kun ne ovat tarpeeksi suolaantuneet laitetaan ne nelikkoihin, tynnyreihin j.n.e. ja lähetetään maailman markkinoille. Suomessa myöskin jossain määrin kuivataan niinsanottua kapakalaa, eli toisella nimellä sanottuna lipeäkalaa.

Norjassa käytetään samoja menettelytapoja kuin Suomessakin. Suolattua silliä lähetetään maailmalle satojatuhansia tynnyreitä vuosittain. Kapakala, jota siellä kuivataan turskasta, laitetaan siten, että ne halkaistaan keskeltä ja asetetaan erikokoisesti valmistettuihin kuivauslaitteihin. Kuivauslaitteet ovat valmistetut auringonvaloa silmällä pitäen siten, että toinen kala ei suojaa toiselta aurinkoa, vaikka niitä asetetaan monta sataa samalla kerralla kuivattavaksi. Paljon myöskin kuivataan turskia asettamalla ne halkaistuna kalliolle levälleen, jossa auringonvalo paahtaa ne kuiviksi. Suolaa niihin ei tarvitse käyttää, sillä suolainen meri-ilma sitä tarjoaa niihin vapaasti, ja siinä määrin kun ne sitä tarvitsevatkin.

MYÖSKIN valmistetaan kaloja ravinnoksi savustamalla. Siinä taas ilmenee erikoiset menettelytavat. Ensin kalat puhdistetaan ja suolataan; parin vuorokauden kuluksena ne nostetaan pois suolavedestä ja asetetaan pyrstöstään riippumaan savustuslaitokseen, jossa ne saavat olla noin kahdeksan tuntia; jolloin ne ovat valmiita lähetettäväksi markkinoille.

Savustuslaitos itsestään on hyvin yksinkertainen; se rakennetaan samaten kuin mikä yksihuoneinen rakennus tahansa. Tulipesä rakennetaan keskelle lattiaa, jossa voi polttaa puita tai kuivuneita maissin käpyjä. Kotoisia kalan valmistustapoja on lukemattomia. Niihin tässä ei ole tarkoitus kajota. Viime vuosina on kaloja alettu suuremmassa määrässä kannuttamaan markkinoita varten.

Asian valaisemiseksi voisimme tehdä pienen tar-

ole tilaa niille aineksille, joiden edut ovat ristiriitaiset palkkatyöväenluokan etujen kanssa. Siksi meidän työtätekevään aineiden velvollisuus on kohottaa oman järjestömme, I. W. W. liiton, toiminta niin voimakkaaksi, että se on vaikutusvaltainen taisteluissa kapitalistiluokkaa vastaan kansallisesti ja kansainvälisesti. Kun me sen teemme, niin voidaan sanoa, että työväenluokka on käsittänyt todellisen yhtenäisyydensä perustan.

kastuksen Alaskan kannuttimoilla. Siellä huomaamme koneteollisuuden voittokulun, ja muutenkin siinä on jo täydellinen suurteollisuuden leima.

Kun lohet tuodaan kannutuslaitokseen, joutuvat ne kulkemaan n. s. systemaattisen työjärjestyksen lävitse, ensin koneeseen jossa suomukset karsitaan pois, sitten toiseen koneeseen, jossa leikataan pää ja pyrstö, seuraava on kone, missä suolet puhdistetaan ulos, siitä ne menevät leikku- ja kannutuslaitokseen, joka ne myöskin punnitsee. Täten jatkuu kiertokulku keittolaitokseen ja sieltä varastohuoneeseen. Nykyaikaisilla välineillä varustetussa kannutuslaitoksessa voidaan valmistaa 80—90 kannua minuutissa eli sadastuhannesta kahteensataan tuhanteen kannuun vuorokaudessa. Tästä voimme huomata miten suuremoinen teollisuus se todellakin on.

Samana suuntaista on myöskin sardiinien kannutus, ero on vain siinä, että niissä käytetään mausteita kuten olive-öljyä tai sinappia. Voidaan sanoa, että kannutusmenetelmä kalojen valmistuksessa on tullut käytäntöön myöskin kaikkissa Euroopan maissa, joissa kalastusta harjoitetaan. Ensimmäinen kannutuslaitos Yhdysvalloissa on perustettu 1850 paikoilla.

Kalatuotanto markkinoita varten

Meidän esi-isämme ovat harjoittaneet kalastusta vuosittuhansien ajat ja sitä kehitellen elämänsä